

Uvěří někdo v budoucnu mým slovům,
když ve verších tě k nebi vynáším?
Což nepodobá se má báseň hrobu,
v němž pohřbívá tvou krásu pouhý rým?
I kdybych mohl slovům dát tvůj jas
a o tvé kráse krásně uměl psát,
řekli by jenom: „Ale prosím vás!
Ten básník umí leda krásně lhát!“
Až na papíru, zažloutlém už věkem,
můj verš se bude blekotavě třást,
můj obdiv k tobě nesetká se s vděkem,
budou jej mít jen za stařecký žvást.

Kdybys však dítě měl, pak - jaký div -
v něm a v mé básni - dvakrát! - byl bys živ.

Sonet 17 uzavírá skupinu sonetů věnovaných tématu plození.
V jeho závěru se Shakespeare pokouší o kompromis, který
nepostrádá humor: mladý přítel přežije navždy v básnickových
verších, ale úplně jisté to zase není, takže lepší bude, když si
adresát sonetů pojistí nesmrtelnost dvakrát: básnickým slovem
i dětmi. Moc básnického slova je i v tomto sonetu hluboce
ambivalentní: sonet může dát příteli nesmrtelnost, ale zároveň
pohřbívá jeho krásu. Do tohoto postoje se jistě promítá
konvenční kurtoazie, známá ze Shakespearových dedikací
hraběti ze Southamptonu, sonet však zároveň naznačuje
radikální pochybování o síle a hodnotě básnického slova.